

R o p e t

av

Ruben G:son Berg.

Vi sutto i fred och levde vårt liv
envar för sin egen räkning.
Vi fröjdade själen med inbördeskiv
och flydde offer och späkning.
Vi lade allt bättre, allt mer på vårt fat
och sparade inte på drycken,
vi stego i välmakt och yfdes i prat
tills den ro, där vi sövt oss till sömn med vårt gnat
en somrardag sprang i stycken.

Och världen slets sönder i blodig kamp.
Där ramlade riken och troner.
Vi hörde miljonarmeernas tramp,
kanondån och minexplosioner.
Vi trodde, vi tänkte: snart tar det väl slut
med världskrig och revolutioner.
Snart tröttnar Europa på blod och på krut.
Och vårt prat och vårt gnat förblev som förut,
och vi väntade mildare toner.

Då höra vi plötsligt vårt namn ropas opp.
Det är någon därute, som ropar.
Där står vid sitt bröstvärn Finlands tropp,
studenter och bondehopar.
Knappt var tionde man har fått ett gevär,
dock trotsa de mördaregapen,
och dock ha de skapat en medborgarhär;
Hjälp, Sverge, låt Finland få vapen.

Från Borgå, Runebergs gamla stad,
från Nyland, det svenska landet,
en vapenlös skara drivits åstad
till det yttesta skärgårdsbandet.
Där skall den förgöras med svält, med skott
av ryssar och röda banditer.
Hör ropet: "Låt oss få vapen blott,
du Sverge, som nu ej pröva förmått,
hur svenska stålet biter."

Hör ropet Sverge. - Nej, det är dovt,
och sin egen sådd skall det skära.
Sin skäl till sömns med sitt prat det sövt,
glömt riddarearv och ära.

"Vi vilja få sitta och sitta i fred.
Det angår oss icke med Finland.
Det må förgås och dess svenskar med.
Vi kunna ej hjälpa, vår tid är ur led.
Kort sagt: Åt fanders med Finland."

Nej Finland, tusensjöars land,
Det får ej strypas och falla.
När Sverge vägrat en hjälpande hand,
Må vi då räcka den, alla.
Må alla vi svärja vårt hjärtas ed:
Vi skola ge vapen åt Finland.
Du yngling, som kan, far i österled
och strid och segra på fornsvensk sed
för vår broder, det fria Finland.

Vi anto i fred och levde vårt liv
envar för sin egen räkning.
Vi fröjdade själen med inöfningar
och flydde offer och spökning.
Vi hade allt bättre, allt mer på vårt fat
och sparade inte på dycken.
Vi stego i välmakt och yfdes i frast
tills den ro, där vi sovvt oss till sömn med vårt snast
en sommardag sprang i stycken.

Och världen släts sönder i blodig kamp.
Där ramlade riken och tronar.
Vi hörde miljonarmarnas tramp,
knapptån och minexplosationer.
Vi trodde, vi tänkte: snart far det väl allt
med världskrig och revolutioner.
Snart tröttnar Europa på blod och på krig.
Och vårt prat och vårt förtälv som fört,
och vi väntade mildare toner.

Då hörs vi plötsligt vårt namn ropas opp.
Det är någon därute, som ropar.
Där står vid sitt prästvärn Finlands tropp,
studenten och bondenhopar.
Knappt var tändt man har fått ett gevär,
dock trosas de norrsärspen,
och dock ha de skapat en medborgarnär;
Hjälp, Sverige, låt Finland få vapen.

Från Borgå, Runnebergs gamla stad,
från Nyland, det svenska landet,
en vapenlös skara drivits åstad
till det yttesta skårgårdsbandet.
Där skall den förgöras med avlitt, med akott
av svassar och röda banditer.
Hör ropet: "Låt oss få vapen plott,
du Sverige, som nu ej prövas förmått,
hur svenska stålet dier."

Hör ropet Sverige. - Nej, det är dovt,
och sin egen sådd skall det skära.
Sin skäl till sömns med sitt prat det sovt,
glömt riddarserv och ära.
"Vi vilja få sitta och sitta i fred.
Det angår oss icke med Finland.
Det må förgås och dess svenskar med.
Vi kunna ej hjälpa, vår tid är ur led.
Kort sagt: Åt landets med Finland."

Nej Finland, tusenåtors land,
Det får ej strypas och falla.
När Sverige vägrat en hjälpsande hand,
Må vi då räcka den, alla.
Må alla vi evärlja vårt hjärtas ed:
Vi skola ge vapen åt Finland.
Du vagning, som kan, far i österled
och strid och segra på fornsvensk sed
för vår broder, det älska Finland.

